

Sledujete webové stránky školy?

www.oakrupkovo.cz

Najdete tam veškeré informace a novinky o škole.

Můžete také používat svůj **e-mail** (odkaz *Pošta* v menu stránek)
ve formě prijmenijmeno@oakrupkovo.cz

Přihlašování je stejné jako na PC ve škole, do formuláře
zadáte přihlašovací jméno a heslo. Pouze pro studenty OA!

&

ŠOKující zprávy

Číslo 26 (možná poslední)

duben 2005

Cena 0,- Kč

Dvouměsíčník klubu ŠOK a Obchodní akademie Krupkovo náměstí

EDITORIAL

Je docela smutné pracovat na editorialech možná posledního čísla ŠOKujících zpráv...

Práce na časopisu se ale stala neradostnou a nevděčnou, poslední dvě čísla se ještě povalují v knihovně a nikdo o ně nejeví zájem. Staneme se tedy zase školou, která má jen vyučování, přestávky a všechny ty buďto povinné, nebo zakázané věci, dobrovolného či možného zas o něco ubude. Není to proto, že by někdo něco zakazoval, ale proto, že jednak do časopisu nemáme co dávat (redakce ho přece nebude psát celý – to si můžeme rovnou ty věci vyprávět, ne?) a jednak se časopis dostal kamsi na okraj Vašeho – nejen autorského, ale i čtenářského – zájmu.

Možná Vás už neumíme zaujmout, možná neumíme psát; ovšem v tomto směru je naše redakční svědomí naprosto čisté – mnohokrát jsme se ptali, co byste chtěli v časopisu mít, mnohokrát jsme říkali a psali, abyste také něco donesli. Leč nestalo se naprosto NIC. A to mě nebaví. Proč máme mít časopis, který (skoro) nikdo nečte? To bychom si taky mohli vařit jídlo, které nikdo nejí.

Mějte se hezky, ŠOKující zprávy se loučí. Od roku 1998 byly nedílnou součástí školy, všechno však jednou končí. Jestli je to konec definitivní, nebo dočasný, o tom rozhodnete Vy – **chcete-li mít časopis, něco (cokoliv) pro to udělejte.** Jestli ho nechcete a nepotřebujete, nedělejte nic jako dosud.

Nakonec bych rád poděkoval všem, kdo se na ŠOKujících zprávách jakkoli podíleli, členům redakce, autorům, škole za podporu, klubu za to, že časopis vůbec vznikl a dostal jméno a koneckonců také těm, kteří časopis četli.

Milan Sýkora

Ahoj všichni, kdo tohle teď končíte!

Jestli si dobře vzpomínám, je nějaký přísloví, který říká *Konec dobrý, všechno dobré.* Ale mám takový neblahý tušení, že dobrý konec existují už jenom v pohádkách a zamílovaných amerických komediích. Že zkrátka ty dobrý konce vyhnuly.

Jak už víte, končíme. Finito. V knihovně se válí ještě stoh starších čísel, který si nikdo nekoupil. Přestali jste nás, teda až na pár dobrých duší, číst. Tak jsme se shodli na tom, že už to asi vážně nemá cenu. Užila jsem si svezích 5 minut redaktorský „slávy“, naučila se s kopírkou a teď už si svoje pohádky a jiný blbosti budu psát leda do slohovek nebo do šuplíku. Lhala bych, kdybych řekla, že mě to nemrzí. Teď budu mít další volný odpoledne. Nepředpokládám, že by se zájem o časopis najednou z ničehož nic zvednul, ale kdyby jo, bylo by to fajn. Ještě nedávno někdo napsal, že časopis už je taky pán v letech, a tak bysme ho měli udržovat, aby to nedopadlo špatně. A už je to tady, omlazující kúry ani jiný vylepšovací prostředky zkrátka nepomohly. Nechci tím nikomu nic vyčítat, jen mě to vážně docela mrzí.

No tak myslím, že už jsem napsala dost. Tak se mějte hezky, lidi!

Hanka, bývalá redaktorka, momentálně z 2.L

ŠOKující zprávy®, číslo 26, duben 2005

Vydává klub ŠOK & OA Praha 6, Krupkovo náměstí 4, 160 00 Praha 6

web: www.tenzor.cz/klub-sok

www.oakrupkovo.cz

e-mail: casopis@oakrupkovo.cz

sok-klub@seznam.cz

Na tomto čísle se podíleli:

Hanka Pěchová (2. L), Nina Cihlářová (2. L), Lenka Štočková & Milan Sýkora

Redakce:

Hanka Pěchová, Nina Cihlářová & Milan Sýkora

(Jestli máte zájem být redaktorem či redaktorkou, dejte vědět!)

Grafika: ©2005 MS#

© 2005 ŠOK & OA

Tak už je to tu...!

Jo, jo! Tak už se nám blíží konec školního roku. A nemyslete si, že jenom vy, bezkopytnatci, jste se trápili několik měsíců ve svém ústavu. I sobi chodí do školy. Kdysi totiž nějaký chytřej reformátor z našich řad vymyslel cosi jako povinné základní vzdělání. Možná by bylo dobré ukázat vám, co se sobi musí naučit. Krom toho, které kořínky jsou jedlé a po kterých se motá šiška, máme bohaté dějiny, učíme se počítat, že 1 polární liška + 1 polární liška = 2 polární lišky a že 1 polární liška + 1 lední medvěd = 0 polárních lišek + 1 lední medvěd s plným bříškem a úsměvem od ucha kuchu, učíme se kreslit a

zpívat, máme tělocvik, a uznejte, že dělat kotmelec s parožím je docela fuška, a taky máme sobí literaturu. Recitujeme vzletnou sobí poezii a věřte, nebo ne, píšeme svá vlastní díla. Možná by se mohlo zdát, že vlastně nemáme co číst, ale opak je pravdou.

Tu je seznam povinné četby:

Sobokles – Sobtígóna
Sobfó
Giovanni Sobaccio – Sobameron
Jan Amos Sobenský – Sobyrint světa a ráj sobce
William Sobspeare – Sobeo a Sobie
Ernest Sobingway – Sobec a moře
Vladislav Sobura – Sobula a Soba Sobikula
Božena Sobcová – Sobička
Alois Sobrásek – Staré pověsti sobské
Jan Sobruda – Písně sobické
Fráňa Sobrámek – Sobota bído, přec tě mám rád
Václav Sobrtek – My tři a sob z Pětisob
Sobrel IV. – Víta Soboli- život sobův
Matěj Sobecký – Sobaness doktor Faust
Alois a Vílém Sobštíkoví – Sobryša
Ivan Sobbracht – Nikola Sobaj loupežník
Miguel de Cervantes y Soobedra – Důmyslný rytíř Sob Sobquijote de la Sobancha

Víte, i sobi musí plnit úkoly. Včera přišel náš profesor Parůžek s geniálním nápadem. Což takhle zkusit si rozbor básně? Fakt super! Sedíme nad tou děšivou říkankou se sobí sestrou už dobrou hodinu a přemýšlíme nad tím, co vzletného tím chtěl váš drahý předek říci. Asi to odevzdáme takhle. Parůžek řekl. „Zkuste se do toho vcítit!“ Tak se vcítíme.

Jak lvové bijem o mříže,
jak lvové v kleci jatí,
my bychom vzhůru k nebesům
a jsme zde Zemí spjatí!

Sobi s duchem lva mlátí svými kopýtky a parožím vši silou do zamřížovaného okna stáje, ve které jsou vězní tyran Santa. A už se nemůžou dočkat, až se zase proletí. V tom jim však brání železná koule přivázaná k jejich kopýtkům.

Nám zdá se z hvězd že vane hlas:

„Nuž pojdte, páni, blíže,
jen trochu blíže, hrdobci,
jimž hrouda nohy víže!“

Hlas matky přírody je vábí: „Jen pojdte blíž, vzneste se!“ Matce přírodě se to dobře říká, když nemá na noze hroudu železa. Autor zřejmě zapomněl, že má Santa ve stádu i sobí slečny, a píše jen o pánech. To je diskriminace! Autor je vůbec krapet zvláštní, ve slově hrdobci vynechal so. Je to přeci hrdosobci (hrdí sobi) – a to my jsme.

My přijdem! Odpust' matičko,
již jsi nám Země malá,
my blesk k myšlenkám spřáháme
a noha parou cválá.

Sobi se rozhodli, že přijdou a nadělí všem dětem dárečky. Omlouvají se Zemi, ale mají přeci abstrák – potřebují se proletět. Poslali Santovi bleskově telepatickou zprávu, Chceme zapřáhnout. A již cválají, kolem komína, ze kterého se páří bramboračka, vstříc novým světům.

My přijdem! Duch náš roste výš
a tepny touhou bijí,
zimniční touhou po světech
div srdce nerozbijí!

Sobi se těší za dětmi. Adrenalin stoupá. Alfred vyhlásil přestávku, už není nejmladší a hrozí mu infarkt. Srdíčka buší. Sobi se chvějí vzrušením. Už tam budou. Už!

My přijdem blíž, my přijdem blíž,
my světu dožijeme,
my bijem o mříž, ducha lvi,
a my ji rozbijeme!

Sobi se probouzí. Byl to jen sen. Štědrý den je až za půl roku! Sobi se nevzdávají. Bijí o mříže, jak lvi v cirkuse chtějící kus flákoty. Rozbijou ji!

Tak a stalo se. Myslím, že jsme to docela vystihly, aspoň pořádně vidíte poměry panující v Santově stáji. Škoda, že Eduard Parůžek – ctihodný to pedagog – to tak neoceníl. Nu což. Každý den není posvícení.

Sesmolila **Hanička** s uctívou pomocí své sobí sestry **Ninušky** (obě 2.L)

Proč Židé nejedí vepřové

V těch časech byl Bůh na cestách a právě putoval po Flandrech. Když byl unavený, vyhlédl si jedno město, kde by rád přenocoval. V tom městě se hned shromáždilo několik Židů. Vypadalo to, jako by si z Boha chtěli udělat dobrý den.

„Teď se konečně přesvědčíme, co je pravdy na tom, že je tak chytrý, jak se o něm říká, a jestli skutečně hájí pravdu.“ Po těch slovech se jeden z nich schoval pod sud.

Když tamtudy Bůh chvíli nato procházel, jeden z Židů ho oslovil:

„Pane, jestli jsi tak osvětlený, jak se o tobě povídá, měl bys nám dokázat říct, co se ukrývá pod tímhle sudem.“

„Rád vám to povím.“ souhlasil Bůh, „pod tím sudem je vepř.“

Židé se dali do smíchu, protože si mysleli, že Boha nachytali, a nadzvedli sud. V tu chvíli všichni zbledli. Pod sudem se skutečně objevil vepř a s chrochtáním se rozběhl přímo k hromadě hnoje a začal se v ní rypákem hrabat jako ostatní prasata. Židé se dali do pláče a běželi hned za kamarádem, aby ho ještě stačili chytil. Ale měli smůlu, už se jim ho nepodařilo rozeznat od ostatních prasat.

Od toho dne Židé nejedí maso tohoto zvířete ze strachu, že by mohli sníst potomka onoho jejich kumpána, jehož Bůh proměnil ve vepře.

